

Joh. 10:1-10, 3:e söndagen i påsktiden 1:a årg. 120422

I kapitlet innan så botar Jesus en man som har varit blind sedan födseln. Och det uppstår massor av frågor. Vem var det som gjorde det? Hur det har gått till? Och varifrån fick han makten att kunna göra det? Har du verkligen varit blind sen födseln? Fariséerna blir milt sagt skeptiska och förhör mannen inte bara en gång utan två, man frågar också ut hans föräldrar.

I slutet av episoden träffar Jesus mannen tillsammans med några fariséer. Och det förs en kort diskussion om vem är det egentligen som är blind.

Vår text kommer som en fortsättning på det. Det är alltså till sina motståndare som Jesus berättar om fåren och herden.

Joh. 10:1-10

Det är en skarp kontrast Jesus målar upp. Den mellan sig själv som den gode herden och de andra, - "tjuvarna och rövare", de som tar sig in genom att klättra över inhägnaden.

Tjuvarna och rövare, - vilka är det? Jag tänker att det är de som vill åt oss på något sätt. De som vill åt våra liv på något sätt. För att förminska oss eller utnyttja oss som människor. Skepnaderna tror jag är många.

Och det är kanske ett extremt ytterlighetsexempel. Men jag kan inte låta bli att tänka på den idag så aktuella Anders Behring Breivik, och jag tänker han och hans gelikar är en sådana där tjuvar och rövare. Inte bara för att som det står i texten "de kommer bara för att stjäla, slakta och döda". Det var det han gjorde på sitt bestialiska och iskalla sätt. Han må vara extrem och det han gjorde var unikt. Men också för att han och hans liktänkande kommer för att splittra. Alla de som använder våld för att visa sin makt och få igenom det de vill. Alla de kommer med ett sätt att tänka, som skapar ett vi och ett dom. Som säger att det finns människor som är mer värda än andra, det finns några som är sämre än andra... Och en del, -ja de har tydligen inte ens rätt att leva.

Ja, han må vara unik, men det finns många, alltför många som i varierande form tänker som han. De som klättrar in över inhägnaden, de som vill skapa skillnader mellan oss.

Och kan det finnas någon större rövare än den som berövar oss på känslan av att höra ihop.

Kan det finnas någon större tjuv än den som själ någons rätt att finnas bland andra? Och det sjuka är, det sjuka är att han och många andra gör det i namn av någon slags kristen tro. Ska man skratta eller ska man gråta?

Ja precis som Jesus i texten riktar orden till och avslöjar fariséerna, de som menar sig vara normen för det rätta liv, den rätta människan. Så finns det många runtomkring oss som vi kan peka ut. Det är ni som är tjuvar! Det är ni som är rövare! Det är ni som krymper och söndrar.

Innerst inne vet vi vilka dom är, även om dom ofta förklarar sig som ulvar i fårakläder.

Men det finns också en annan kraft i den här världen. Det är ju därför vi sitter här idag. Det finns en Guds son, ett Guds ansikte i den här världen. Han kallar sig själv för den gode herden. Och i motsats till den som kommer för att begränsa våra liv. för att stjäla våra liv på innehåll, så säger han att "jag har kommit för att de ska ha liv, och liv i överflöd." Vilken skillnad mot den som vill något annat, "jag har kommit för att de ska ha liv, och liv i överflöd."...

Den gode herden, Guds son, Guds ansikte i den här världen. Livet ska inte krympas, det ska bli större säger han. Ni ska inte förminskas, ni ska vara hela

Men varför är det inte så. Varför känner vi människor inte igen rösten? Varför finns det så många ledare i den här världen, inte minst kristna som texten säger också verkar klättra in över muren. Ledare som trycker ner och som kuvar oss. Som hetsar oss människor emot varandra, som säger att det finns vi och det finns dom, dom andra, dom som inte är som vi... fel färg, fel tro fel läggning...

Och vi, vi som vill följa honom. Vi som söker och ber. Vi som längtar... varför har vi, varför har jag ibland så förbått svårt att höra, att se, att göra... Det står att vi ska känna igen hans röst. Men varför finns det liksom så mycket som står i vägen, oron som gnager, bruset från tillvaron, rädslan att förändras...

Och i Bergspredikan kan vi läsa. Älska era fiender säger han, och be för dem som vill er illa. Om någon vill ha din skjorta så ge honom din mantel också. Om någon vill att du ska gå med en mil, -så gå två.

Det finns ingen annan väg menar han, det finns ingen annan väg...

Nej så handlar då kanske inte den här texten om att omgärda den rätta tron, den rätta läran med ett stängsel. Så handlar det kanske inte om hur en liten skara troende ska kunna finna sin trygghet.

Det är människorna han menar, det är mänskligheten han talar om. Jesus är Herre, inte bara över församlingen, utan över hela den här världen.

Att höra honom är vägen till liv. Att följa honom är vägen till överlevnad för den här världen.

"Du skall älska Herren, din Gud, säger han vid ett annat tillfälle, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv..."

Nej rösten är tydlig, den borde inte vara så svår att höra och känna igen. Vi vet egentligen ganska klart vad han säger.

Att älska Gud, det är att älska livet. Att älska Gud, det är att älska andra och kanske det svåraste, att älska sig själv. Och gör man det, försöker älska, då behöver man

inte klättra vare sig över stängsel eller andra människor. Gör man det, försöker älska, då behöver man inte använda sig av vare sig kärrobotar eller knytnävar.

Då behöver man inte i rädsla längre säga, -dom andra, -dom som inte är som vi...

Jesus är herde, inte bara över församlingen, utan över hela den här världen.

Visst är det ofta svårt att se att det skulle vara så. Men därmed inte sagt att det inte skulle vara sant för det. Jesus har dött i kärlek till den här världen.

Och i kärlek till samma värld, har Gud låtit honom uppstå. Och sen den dagen brukar jag tänka, sen dagen är den här skapelsen kristusmärkt.

Allt är inte frid och fröjd för det, det vet vi alla. Det finns många galenpannor som går fria i den här världen. Det finns mycket rädsla och det finns mycket hat.

Men det finns också någonting annat mina vänner, det finns också någon annat.

Och vår möjlighet, och därför också vår uppgift. Det är att lyssna på honom och att följa honom. Inte bara som kristna, utan också som mänsklighet.

Det kan hända att det blir en uppoffrande väg, att det blir en jobbig väg. Men är inte livet både allvarligt och för härligt för att läggas i händerna på politiker och makthavare.

"Jag har en dröm!" Sa Martin Luther King en gång. "Jag har en dröm! Så jag säger er, mina vänner, att jag trots dagens och morgondagens svårigheter, har en dröm." ... "att jag trots dagens och morgondagens svårigheter, har en dröm."

Jag har också en dröm, och jag gissar och verkligen hoppas att du också har det. För utan drömmar och längtan tror jag att livet lätt blir ganska fattigt. Men det är ju så med drömmar, att de oftast inte slår in, bara av sig själva. Det finns en hel del för oss att göra. Och vi får inte ge upp.

Men att tro, lita på och försöka lyssna till herden. Att tro att det finns en inhägnad runt den här världen, runt dig och mig och oss alla. Att lita på det, trots att det ser ut som det gör. Det är att hålla drömmen vid liv.